

PARAULES DE VIDA

Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions

El quart diumenge de Pasqua, en el que escoltem el text evangèlic del Bon Pastor, l'Església ens convida a pregar per les vocacions sacerdotals i d'especial consagració. Si preguem per aquesta intenció és perquè sabem que tota vocació és un regal de Déu a l'Església. Els qui han estat cridats al sacerdoci o a la vida consagrada han rebut un gran do, però no per aprofitar-se'n en benefici propi, sinó per posar-se al servei del Poble de Déu. Tots som conscients de l'important que és el testimoniatge de sacerdots i consagrats que viuen la seua vocació amb generositat i santament, per a la fe de les nostres comunitats. Per això el papa sant Pau VI va instituir aquesta jornada que és sobretot d'oració.

El papa Francesc, en el missatge que ha dirigit a l'Església per a la jornada d'enguany, ens convida a reflexionar sobre el text de l'evangeli de Marc on es narra la vocació dels primers deixebles (Mc 1,16-20). Simó, Andreu, Jaume i Joan eren persones normals: vivien del seu treball de la pesca i tenien les seues alegries i decepcions. El dia que el Senyor s'acostà a ells havien passat la nit pescant i no havien agafat res. Per a algú que viu d'un treball que depèn de la naturalesa no podia ser un dia alegre. En aquesta situació el Senyor passa per les seues vides i els ofereix quelcom nou: ser pescadors d'homes. Estem davant una promesa sorprenent, que segurament ells no imaginaven ni sabien bé en aquell moment en què consistia. Deixar-ho tot pel què Jesús els proposava, suposava renunciar al que els donava seguretat malgrat els petits fracassos com el d'aquella nit, i embarcar-se en una aventura que no sabien ben bé on els conduïa. I d'una manera sorprenent aquells pescadors abandonaren les barques i se'n anaren amb Ell.

La decisió de viure cristianament és la primera resposta a la crida del Senyor, que s'acosta a tot home des d'un respecte escrupolós a la seua llibertat. Qui es decideix a seguir-lo com a deixeble en qualsevol estat de vida cristiana, ja està manifestant que per a ell l'existència no es limita a suportar amb resignació les petites dificultats o fracassos que constantment apareixen en el camí. El Senyor no vol que ens resignem pensant que, al cap i a la fi, no hi ha res per lo que valgui la pena comprometre's. La decisió de seguir a Crist implica mirar la vida com una aventura en la qual podem fer quelcom més que preocupar-nos egoïstament de les nostres coses.

Seguir a Crist des d'aquesta actitud és el que permet entendre la crida del Senyor al sacerdoci i

a la vida consagrada. Es tracta d'una decisió que és una radicalització de la vida cristiana: implica el risc de deixar-ho tot per seguir-lo, consagrar-se a Ell i convertir-se en col·laboradors de la seua obra de salvació. És una opció que en l'ambient que envolta els joves actualment, on es valora l'èxit i allò que ofereix resultats immediats, és difícil d'entendre perquè implica renunciar a tot això per fiar-se del Senyor i de la seua Paraula. Però qui s'arrisca a viure aquesta aventura i ho fa com un amic de Jesús, descobreix que no hi ha alegria més gran que lliurar la vida per Ell.

En aquesta jornada demanem perquè aquells que senten la crida del Senyor no tinguen por a seguir-lo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'admiració, el motor del saber (II)

L'admiració és la font de tota recerca. El qui s'admira, es pregunta per què els éssers són com són i aquesta interrogació el condueix a esbrinar les causes i les raons ocultes, els fils que mouen el teatre del món. Admirar-se és reconèixer la ignorància, però, a la vegada, obrir-se al camp del saber.

M'admiro que les coses siguin com són, però encara m'admira més que siguin, podent no ser.

De fet, podria no haver-hi res. Res de res. Ningú. Ni el món, ni l'ull que el mira. M'admira que hi hagi el món, però també que hi sigui jo i que hi sigui l'arbre, el mar i el sol. M'admira que hi hagi un ésser que s'admira d'allò que contempla i que vulgui desxifrar el sentit de cada cosa.

L'admiració és l'emoció que fa obrir els ulls de bat a bat; eixampla el món interior i l'enllaça amb el món exterior. Conté la força de la meravella, pe-

rò també el cuc de l'estranyesa. Expressa petitesse i, a la vegada, innocència. Els nens s'admiren, però també els savis, els artistes i els poetes. El qui no s'admira de res, no pot, ni tan sols, preguntar. Sense pregunta no hi ha resposta i sense resposta no hi ha saber. L'admiració és motor del coneixement. Tot comença amb l'admiració.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones

El cuarto domingo de Pascua, en el que escuchamos el texto evangélico del Buen Pastor, la Iglesia nos invita a orar por las vocaciones sacerdotales y de especial consagración. Si oramos por esta intención es porque sabemos que toda vocación es un regalo de Dios a la Iglesia. Quienes han sido llamados al sacerdocio o a la vida consagrada han recibido un gran don, pero no para aprovecharse de él en beneficio propio, sino para ponerse al servicio del Pueblo de Dios. Todos somos conscientes de lo importante que es el testimonio de sacerdotes y consagrados que viven su vocación con generosidad y santamente, para la fe de nuestras comunidades. Por eso el papa san Pablo VI instituyó esta jornada que es sobre todo de oración.

El papa Francisco, en el mensaje que ha dirigido a la Iglesia para la jornada de este año, nos invita a reflexionar sobre el texto del evangelio de Marcos en el que se narra la vocación de los primeros discípulos (Mc 1,16-20). Simón, Andrés, Santiago y Juan eran personas normales: vivían de su trabajo de la pesca y tenían sus alegrías y decepciones. El día que el Señor se acercó a ellos habían pasado la noche pescando y no habían cogido nada. Para alguien que vive de un trabajo que depende de la naturaleza no podía ser un día alegre. En esa situación el Señor pasa por sus vidas y les ofrece algo nuevo: ser pescadores de hombres. Estamos ante una promesa sorprendente, que seguramente ellos no imaginaban ni sabían bien en ese momento en qué consistía. Dejarlo todo por lo que Jesús les proponía, suponía renunciar a lo que les daba seguridad a pesar de los pequeños fracasos como el de esa noche, y embarcarse en una aventura que no sabían muy bien a dónde les conducía. Y de un modo sorprendente aquellos pescadores abandonaron las barcas y se fueron con Él.

La decisión de vivir cristianamente es la primera respuesta a la llamada del Señor, que se acerca a todo hombre desde un respeto escrupuloso a su libertad. Quien se decide a seguirle como discípulo en cualquier estado de vida cristiana, ya está manifestando que para él la existencia no se limita a sobrellevar con resignación las pequeñas dificultades o fracasos que constantemente aparecen en el camino. El Señor no quiere que nos resignemos pensando que, al fin y al cabo, no hay nada por lo que valga la pena comprometerse. La decisión de seguir a Cristo implica mirar la vida como una aventura en la que podemos hacer algo más que preocuparnos egoístamente de nuestras cosas.

Seguir a Cristo desde esta actitud es lo que permite entender la llamada del Señor al sacerdocio y a la vida consagrada. Se trata de una decisión que es una radicalización de la vida cristiana: implica el riesgo de dejarlo todo para seguirle, consagrarse a Él y convertirse en colaboradores de su obra de salvación. Es una opción que en el ambiente que rodea a los jóvenes actualmente, donde se valora el éxito y lo que ofrece resultados inmediatos, es difícil de entender porque implica renunciar a todo esto para fiarse del Señor y de su Palabra. Pero quien se arriesga a vivir esta aventura y lo hace como un amigo de Jesús, descubre que no hay alegría más grande que entregar la vida por Él.

En esta jornada pidamos para que aquellos que sienten la llamada del Señor no tengan miedo a seguirle.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Joves d'Acció Catòlica General

Més de 50 joves de les parròquies de Sant Jaume d'Enveja, L'Assumpció de Deltebre (Jesús i Maria), Sant Miquel d'Alcanar, Sant Pere de Benicarló, i La Santíssima Trinitat i Sant Josep Obrer de La Ràpita, acompanyats dels catequistes i els mossens, ens vam reunir divendres 29 de març, en una trobada breu, però intensa, a Sant Carles de la Ràpita.

La trobada va començar amb una pregària centrada de Quaresma, a la parròquia de Sant Josep Obrer, i després vam marxar al saló parroquial de la Santíssima Trinitat, on vam tindre l'oportunitat d'escoltar a Alí, un MENA (Menor Emigrant No Acompanyat) que resideix en un pis d'acollida, i dialogar amb ell. També ens van acompanyar el director del pis i una de les monitores.

Va ser una experiència molt enriquidora escoltar de primera mà aquest testimoni, perquè ens va fer entendre la realitat que viuen els MENA i ens va permetre posar-nos en el seu lloc i resoldre els nostres dubtes.

Després vam sopar tots junts a la Plaça del Cóc i vam tornar cap a casa contents d'haver-nos trobat i satisfets pel que havíem viscut.

Joves d'Acció Catòlica de la diòcesi de Tortosa

24 Hores per al Senyor

El divendres 29 i el dissabte 30 de març, a la parròquia de la Mare de Déu del Roser —barri de Ferreries—, es va celebrar en àmbit arxiprestal «24 Hores per al Senyor». Una jornada de vivència profunda d'adoració al Senyor i de reconciliació per mitjà del sagrament de la Penitència. El lema d'aquest any proposat pel papa Francesc era «Jo tampoc no et condemno» (Jn 8,11). Els sacerdots de l'arxiprestat vam omplir el torn perquè les 24 hores hi hagués un mossèn per confessar.

Més de 300 persones s'acostaren un moment a l'església per estar davant del Santíssim i moltes també per confessar-se.

Aquesta jornada es va celebrar també en altres parròquies de l'arxiprestat, algunes amb torns d'adoració més adaptats a les seves possibilitats.

Mn. Ramon Laberní
Arxiprest del Baix Ebre

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «De vegades podem pensar que estem sols davant les dificultats. Però el Senyor camina al nostre costat, encara que no intervingui de seguida, i si seguim endavant obrirà un nou camí» (2 de març).

@Pontifex: «Escoltem el crit de la terra, ferida de mil maneres per l'avidesa humana. Permetem-li seguir sent una casa acollidora on ningú se senti exclòs» (3 de març).

@Pontifex: «La pregària dona solidesa i vitalitat a tot el que fem» (5 de març).

@Pontifex: «Com ho fem per a no jutjar, no condemnar i perdonar? "Doneu i us serà donat": sigueu generosos en el donar. No només l'almoina material, sinó també la caritat espiritual: perdre temps amb qui ho necessita, visitar un malalt, somriure» (18 de març).

Recés de Quaresma d'ACG

El recés del dissabte 30 de març, a la Casa d'Espiritualitat Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa), dirigit per la Gna. Maria Victòria Molins, va ser portat amb la metodologia de la revisió de Vida (Veure - Jutjar - Actuar).

La temàtica del recés: pobresa i marginació. Es va dividir en tres parts. Una primera xerrada (Veure), que tractava «Pobresa i marginació i quins camins porten a la marginació». Una segona (Jutjar), «Pobresa i marginació en temps de Jesús i la seva actuació». I, finalment, una tercera (Actuar), «Nosaltres davant la marginació a les nostres ciutats i barris».

L'assistència al recés va ser al voltant d'un centenar de persones de molts llocs i edats diferents. Cal agrair el treball de difusió de les diferents delegacions (Apostolat Seglar, Joventut, Missions, Mans Unides, Catequesi, Càritas, Equips de la Mare de Déu) i també de les parròquies que sempre ens ajuden a animar els feligresos a participar en estos petits recessos. Ha vingut gent des de Morella a Móra la Nova, passant per Benicar-

ló, Alcanar, Sant Carles de la Ràpita, Ulldecona, San-ta Bàrbara, Amposta, Deltebre, Camarles, Jesús, Tortosa, Roquetes, i segur que em deixo algun lloc.

Agrair a tots la voluntat i les ganes de celebrar una gran jornada.

Antoni Caballo
ACG Tortosa

Recés a l'Arxiprestat de la Terra Alta

El diumenge 31 de març, *Dominica Laetare*, les dotze parròquies de l'Arxiprestat de la Terra Alta, ens vam trobar a l'Ermida de la Mare de Déu de la Misericòrdia de la Fatarella.

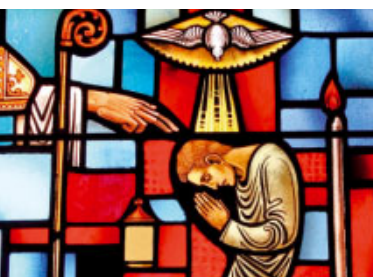
Unes setanta persones acompanyats pels quatre mossens de l'Arxiprestat, a les 17 hores començarem participant de la xerrada de Mn. Pascual Centelles, rector de les parròquies dels Àngels de Tortosa i de la Divina Pastora de Vinallop. El títol era: «Quaresma, camí cap a la Pasqua», unes reflexions que van donar pas a la celebració del sagrament de la Reconciliació i la vivència del Via Creu.

I, sobre les 19 h, vam acabar compartint unes pastes i vi de la terra que els feligresos de la Fatarella ens van preparar, tot desitjant-nos un bon acabament de la Quaresma i una bona Pasqua.

Mn. Jordi Centelles
Arxipreste de la Terra Alta

AGENDA

- **Divendres 17**, Amposta, Monestir del Sagrat Cor de Jesús, a les 19 h, noces d'argent d'una germana.
- **Dissabte 18**, Rogativa de Vallibana a Penyarroja.
- **Diumenge 19**, Ulldecona, a les 12 h, confirmacions. / Tivenys, a les 19 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / SI 41 / Jo 10,1-10]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg. fund. Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

14. ■ Dimarts [Fets 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / SI 66 / Jo 12,44-50]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joan-

na de l'Estonnac, religiosa viuda, fund. de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

16. □ Dijous [Fets 13,13-25 / SI 88 / Jo 13,16-20]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de La Salle, prev. fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orione, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubbio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.

17. □ Divendres [Fets 13,26-33 / SI 2 / Jo 14,1-6]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-

real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / SI 97 / Jo 14,7-14]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / SI 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a. 34-35]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, prevs.

Diuenge IV de Pasqua (C)

COMENTARI

Crist Ressuscitat és la vida plena

Creure en el Ressuscitat és creure en la vida, en una vida plena i en una vida que s'ofereix a tothom, que no és patrimoni de ningú. A la primera lectura veiem com Pau i Bernabé davant el rebuig dels jueus diuen: *Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra.* La predicació de Pau i Bernabé suposa la vida eterna, la salvació i és per a tots els homes i dones de la terra, no queda limitada al poble jueu.

A l'evangeli el mateix Jesús diu ben clarament *Les meves ovelles reconeixen la meua veu. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans.* La vida que dona Jesús és la vida per sempre, eterna. Però hi ha una condició: escoltar la seva veu. *Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen.* Cosa no sempre fàcil i suposa sovint passar pel dolor i el sofriment.

Així ho recorda l'Apocalipsi: *Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell. També Pau i Bernabé foren expulsats d'Antioquia de Pisídia. Però la recompensa és clara: El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.* Certament aquesta immensa multitud ha passat per la persecució seguint l'exemple del Crist. Creure en Crist Ressuscitat, seguir-lo fins a la mort és dur, no és gens fàcil però porta a la vida sense fi, a una vida plena de felicitat on ja no hi ha ni dolor, ni llàgrimes ni sofriment. És la Vida en majúscula, la vida perfecta i eterna.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra.» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*
O bé: *Al-leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios. El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: “Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra”».

Quando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna. La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas, adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio. Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*
O bien: *Aleluia.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»